

La început de an școlar - Visul meu din toate cel frumos

La festivitatea de deschidere a cursurilor noului an școlar de la Colegiul Național Pedagogic "Gheorghe Lazăr" din Cluj-Napoca am fost rugat de câțiva părinți ai unor elevi de la colegiul nostru, părinți cu care am colaborat excelent de-a lungul anilor (nu puțini fiind părinții ai căror copii sunt înscriși la liceul nostru de la grădiniță până la clasa a VIII-a, optând apoi pentru filiera vocațională pedagogică, așadar, continuând până în clasa a XII-a!) și de către unii dintre colegi să vorbesc despre ce știu și ce cred eu despre noile legi ale educației, cu speranța (nemărturisită de ei, dar subînțeleasă de mine) că eu știu, cunosc mai multe despre ce și cum e cu aceste proiecte. Le-am răspuns că, da, cunosc destule și că tocmai de aceea nu voi vorbi despre ele. Știți de ce? Pentru că nici ele/proiectele legilor educației nu vorbesc despre noi liceele pedagogice, deși învățământului agricol, militar, de artă și sportiv, chiar și celui din penitenciare, le sunt dedicate secțiuni distincte în noua lege a învățământului preuniversitar.

Prin urmare, am vorbit despre ce putem face noi, școala noastră, pentru un nou an școlar de succes, "spărgând gheața" cu prezentarea rezultatelor unui sondaj făcut pe un eșantion restrâns de elevi pe care i-am întrebat cu ce gând au venit ei la școală și dacă le place școala lor. Am precizat că doresc să se refere mai puțin la ambientul educațional, la condițiile materiale, un capitol de excelență și de un puternic impact pozitiv la colegiul nostru (care le oferă de ani buni elevilor din clasele pregătitoare, spre exemplu, inclusiv spații și condiții decente pentru a putea să doarmă după masa de prânz, masă pregătită și servită la cantina instituției), și să se refere prioritar la starea lor de spirit, la ce simt ei, la existența sau nu a motivației pentru activitățile și pentru învățarea oferită de școală.

După cum cred că intuiți deja, majoritatea răspunsurilor de la elevii de primar au fost instantaneu pozitive și încântătoare, ei afirmând cu toată puterea lor de convingere că vin la școală pentru colegi și prieteni, pentru doamna învățătoare, vin *ca să învețe*.

Răspunsurile elevilor de gimnaziu și ale liceenilor au fost focalizate majoritar pe pregătirea pentru examene, respectiv pentru evaluarea națională și bacalaureat, deși am primit și răspunsuri de genul (Vă rog să sesizați relaxarea din ton și spațiul de confort pe care-l sugerează aceste dialoguri zâmbite!): "Vin la școală pentru Ioana, prietena mea", sau "Vin, că n-am de ales, nu vreau să-mi supăr părinții!"

Am primit și răspunsuri mai rar rostite de către elevii mari: "Vin pentru doamna profesoară de română și pentru doamna profesoară de geografie sau pentru dna profesoară de muzică". Și am mai primit un răspuns grozav: "Vin pentru mama, ca să învăț bine și să o fac fericită ..." Uau ! Așa da copil și așa da mamă, mi-am zis! Iată că există și elevi care spun și simt că școala poate fi și sursă de fericire! Pentru ei și pentru familiile lor.

Am insistat pe prezentarea acestor răspunsuri, chiar dacă ele nu sunt rezultatul unei cercetări științifice sistematice, făcute pe un eșantion reprezentativ, pentru că ele îi integrează pe cei patru actori importanți ai educației autentice: *familia/părintele-elevul-școala/profesorul-comunitatea*.

După cum se cunoaște, nu există elev bun fără profesor bun și nici părinte fericit fără copil fericit. Aș mai adăuga: nici profesor fericit fără copii/elevi fericiți, pentru că și profesorii ar trebui să fie fericiți la școală, nu? Vă închipuiți ce energie pozitivă s-ar emana într-o sală profesorală plină de profesori fericiți, nerăbdători să ia cataloagele și să ajungă în sălile de clase, în cabinete și laboratoare unde, la rândul lor, îi așteaptă elevi fericiți!!! Credeți e că e posibil acest scenariu? Eu cred că da.

Mărturisesc că despre legi care să facă posibilă (chiar să asigure condiții pentru) o asemenea atmosferă și colaborare, pentru o asemenea fericire și bucurie a cunoașterii și învățării în sistemul nostru educațional mi-ar plăcea să vorbesc. Chiar dacă ele ar avea doar șapte pagini, precum documentele de reglementare și reformă ale unui învățământ performant precum cel din Japonia după al doilea război mondial.

Eu am speranța că le putem face, deși începe un nou an școlar în condițiile în care nu am scăpat încă de pandemia de Covid, este război la granița de nord a țării, suntem deja într-o devastatoare criză mondială a energiei. Cam mulți nori pe cerul speranțelor noastre! Și totuși, să nu uităm că tot norii sunt aceia care aduc ploaia cea rodnică și umbra, și răcoarea în zilele toride de vară, plus că, haideți să fim și un pic poeți – cu siguranță nu am ști cât de frumos e cerul dacă cerul nu ar avea nori pe el. Desigur, nori educați!

Mircea BERTEA